

Antonio Pozojević, Mrtva priroda

Prema Normanu Brysonu, mrtva priroda je očigledan dio elementarne kulturne garniture, slično kao i povijesne slike i pejzaži. Prisutnost slika koje prikazuju neživa ili nepokretna bića, plodove i stvari nikada nije generirala teorijske koncepte u toj mjeri u kojoj su se neki drugi motivi i žanrovi pokazali podatnima za raspravu. Međutim, Mrtva priroda upisana je u vizualni kod zapadne civilizacije od antičkih vremena naovamo, dosežući najveću popularnost u Nizozemskoj 18. stoljeća, kad je i nastao naziv mrtva priroda, odnosno *stilleven* u nizozemskom obliku. Žanr se tijekom vremena razvijao, određeni su motivi bili nositelji snažne simbolike, a nastao je i novi flamanski oblik mrtve prirode – životinjska mrtva priroda. Njome je ovladao slikar Frans Snyders u 17. stoljeću, često prikazujući mrtve divlje životinje, ulov lovaca. Iako se takve slike ne bave eksplicitno kakvom zasebnom temom, one implicitno govore o životu ljudi pojedinih razdoblja i same za sebe stoje kao kulturni artefakt koji ima vlastitu povijest.

Serijska fotografija Antonia Pozojevića pod nazivom Mrtva priroda u tom je smislu nastavak te civilizacijske fascinacije mrtvim i raspadajućim tijelima životinja. Njegove fotografije pokazuju zaintrigiranost teksturama i oblicima životinjskih trupala pri stvaranju likovnih kompozicija koje naglašava uvećavanjem filmskih negativa. Ne prikazujući pozitiv fotografije, autor dokida mogućnost doslovne interpretacije i otvara polje promišljanju motiva koje nadilazi spektar tema koje se na prvi pogled nameću. Promatrajući negative, iz tekstura i oblika moguće je razaznati o kojim se životinjama radi, što pruža drugačije uvide pri razmišljanju o tim životinjama uopće. Neke od njih predstavljaju arhetipe i simbole sveprisutne u kolektivnoj svijesti. Stoga je neobično razaznati potentno i moćno tijelo konja, arhetipa vremena i memorije svijeta, koje beživotno leži, u samoj suprotnosti s uobičajenim prikazom konja u galopu upisanim u vizualni kod zapadne kulture. Serijska fotografija Mrtva priroda Antonija Pozojevića zahtijeva strpljiv pogled i involviranost u fotografiju, no zato pruža intenzivnu refleksiju nekarakterističnu za žanr mrtve prirode.

Maja Flajsig

GALERIJA KARAS